

II. felvonás

A vihar szeme

7. fejezet

Az utolsó kenet

A torkomban dobogott a szívem, amikor beléptünk a Felucia légkörébe. Tudtam, hogy napokba telhet mire megtaláljuk Blue-t – vagy azt, ami megmaradt belőle –, mégis úgy éreztem, hogy a mindenképpen leszállórampa előtt kell lennem.

Adane pedig úgy érezte, hogy mindenképpen mellettem kell lennie.

– Remélem, hogy hamar rátalálunk a holttestre – jelentette ki Sateen.

– Én nem írnám le ilyen könnyen Delilah-t. Még egy zeltronhoz mérten is szívós, kellő motiváció mellett jó eséllyel kihúzta idáig – feleltem.

– A fenébe – bosszankodott Adane.

– Kétlem, hogy ez lenne a megfelelő reakció – ráztam meg a fejem.

– Tisztelettel, Micha, de ha levenen találunk rá arra cafkára, akkor mindkettőnk élete *sokkal* komplikáltabbá fog válni, mint azt szeretnénk – vágta rá Sateen. – Lehet, hogy Cade most úgy gondolja, hogy nem fog neked esni emiatt, de nem ez lenne az első eset, hogy egy elveszettnek hitt szerelem visszatérése gyökeresen megváltoztatott mindent egy férfi fejében.

– Ha Skywalker rátmád, akkor a logika ki fogja vetni magát a légzsilipen – vágtam rá.

– A szerelem mióta az ész játéka? – húzta a szemöldökét Adane.

– Erősebb vagyok, mint Cade – szögeztem le. – Blue még életerősen sem lenne ellenfél neked, félhottam még a körmöd sem törne bele.

– Ha harcra kerül sor, mi nyernénk, igen – helyeselt Sateen. – De nem lenne egyszerűbb elkerülni egy harcot, mintsem megvívni azt?

– Lehet, de akkor is hiányzik a lila kis szukája – sóhajtottam egyet.

– Nem inkább rózsaszín-piros? – vont a össze a szemöldökét Adane.

– Lila – mondtam enyhe bizonytalansággal hangomban.

– Te vak vagy – szögezte le Sateen. – Rózsaszín, maximum.

A Mynock leszállása félbeszakította a párbeszédünket. A leszállókarmok éppen ott mélyedtek bele a talajba, ahol három hónappal ezelőtt is. A pilóta-szerepet betöltő Cade volt az egyetlen dolog, ami elválasztott minket a felszíntől, azonban ő is rövidesen megjelent a színen.

– Mindenki kész? – kérdezte, mire türelmetlenül bólintottunk egyet. – Bármilyen történt vele, időbe fog telni, amíg megtaláljuk – mondta, miközben lenyitotta a leszállórampát –, a hatékonyságunk növelése érdekében három csa... – Elakadt a lélegzete, amikor meglátta, hogy mi van a duracél túloldalán.

Delilah Blue szakadt bőrruhában állt előttünk, a műanyagkésemet szorongatva a kezében. Cipő nélkül árcsorgott a sárban, a bőrét sebek borították, az arcán egy karmolásnyom húzódott végig, a vörös hajtincseit gátlástalanul borzolta a szél, miközben mérhetetlen harag égett az ibolya szemében.

– Most megdöglesz, te kurva – szögezte le Blue.

Felém vette az irányt, a késemet görcsösen szorongatva a kezében. Engem nem maga a támadás ijesztett meg, hanem az, hogy mit fog reagálni rá Cade. Úgy döntöttem, hogy csak védekezni fogok, abból semmi baj sem lehet.

Mielőtt Blue rám támadhatott volna, Adane elé ugrott, a nyakára fogva a fénykardját. A kék penge még őt is megállásra készítette.

– Figyelmeztetek, a kettőnk közül az úrnő az, aki életben akar tudni téged – szögezte le Sateen. – Egy rossz mozdulat és elvá...

– Khm... – köszöri meg a torkát Cade. – Kétlem, hogy ilyen drasztikus intézkedésekre lenne szükség. A hölgy önmagától is képes belátni, hogy nem akarunk ártani neki, így felesleges lenne megtámadnia minket.

– Minket? – kerekedett ki Delilah szeme. – Hát már ennyire a hatalmába kerített téged? – Nem érkezett válasz, mire lesütötte a tekintetét.

– Megváltoztak a dolgok – jelentette ki Skywalker. – Amint elteszed a kést, mindent részletesen el fogunk magyarázni neked.

– Sosem akartál megölni – nézett a szemembe Blue. – Csak el akartál takarítani az útból, amíg befészkeled magadat a szívébe. Amikor felfedted előtte, hogy mit tettél, tudad, hogy nekem már mindegy lesz. Bármit is tegyek most, már örökre elvesztettem őt – mondta, aztán a földre dobta a kést.

– Bölcs döntés – jelentette ki Adane, miközben kikapcsolta a fénykardját.

– Hol van Syn? – nézett körbe Delilah.

– Elment, amikor Micha előadta a történetét – felelte Cade.

– Hová? – fordult felé Blue.

– Senki sem tudja pontosan, alighanem téged keres valahol a bolygó másik oldalán – mondta Skywalker.

– Találd meg! – vágta rá a Blue, aztán elviharzott köztünk.

– Hová mész? – kérdeztem.

– Szerinted, hová megy valaki, aki három hónapig rohadt dzsungelben?! – emelte fel a hangját Delilah. – Veszek egy zeltronhoz méltó zuhanyt!

Egyikünk sem megszólalni egy ideig, azután, hogy eltűnt a szemünk elől.

– Jól ment – törte meg a csendet Adane. – Ahhoz képest.

– Nos, elég épnek és egészségesnek tűnik ahhoz, hogy ne kelljen aggódni miatta – helyeseltem. – Mégsem érződik kereknek ez az egész.

– Talán azért, mert most már semmi értelme nincs annak, hogy ne legyen itt Jariah? – vetette fel Cade. – Azt mondom, hogy keressük meg.

– Keresd – vágta rá Sateen. – Az úrnő teljesítette a rá eső részt, és ezzel én is.

– Én maradnék – feleltem.

– Merthogy? – dühödött fel Adane. – A korunk legnagyobb hadai tömörülnek a Főváros ellen, miközben a világ leggonoszabb egyéne éppen arra készül, hogy örök sötétségbe taszítsa a galaxist. És az egyetlen személy, aki meg tudná állítani éppen egy istenverte bűnöző bocsánatát lesi... Tisztelettel úrnőm, de ennek rohadtul nincsen semmi értelme.

– Már itt vagyunk – szögeztem le. – Nem tarthat egy napnál tovább, amíg megtaláljuk őt. Kétlem, hogy huzonnyég órán múlna a galaxis sora.

– Számptalan alkalom volt már, amikor egyetlen kicseszett másodpercen múltott a galaxis sorsa – vágta rá Sateen. – Egyáltalán honnan veszed, hogy egy nap alatt rátalálnánk, amikor egy egész tetves bolygót kell átfésülni utána?

– Tizenkét óra sem lesz – jelentette ki Cade. – Az itt állomásozó szövetségi katonák jelentéseiből és a helyi hírekből kiindulva biztosan a nyomára fogunk akadni. Blue-val jobban ismerjük őt, mint ő saját magát, ha összetesszük a fejünket, gyerekjáték lesz megtalálnunk.

– Ez azt feltételezi, hogy Delilah szóba fog állni veled egyáltalán – szögezte le Adane.

– Ezen a hajón ő akarja a legjobban, hogy megtaláljuk Synt – tettem hozzá.

– Nő létedre alábecsülsz a mi elménket – vágta rá Adane. – Tekintve, hogy Skywalker mester korábban kamatyolni szokott veled, és most éppen a halálos ellenséget boldogítja az ágyban, már a személye is elég ok arra, hogy soha a büdös életben egy szót ne szóljon hozzá.

– Te pedig az ő szívét becsülsz alá – vágta rá Cade.

– Azt a szívet, amit éppen most téptek ki a mellkasából? – tette csípőre a kezét Sateen.

– Bele fog menni – felelte Skywalker, aztán utána eredt.

– Gyönyörű – forgatta a szemét Adane, amikor Cade eltűnt a szemünk elől.

– Rá fogja venni – mondtam magabiztosan. Igaz, most már egyáltalán nem értettem meg a zeltront. Delilah, de közben rózsaszín, és Blue, miközben még a haja sem kék.

***

Mivel Cade elég értelmes volt hozzá, hogy zuhanyzás közben zavarja meg őt, a beszélgetésük még a vártnál is hevesebb lett. Fél órán keresztül üvöltöttek egymással, sok mindent hallottam, de nem tudtam tisztán kivenni, hogy megegyeztek-e valamiben. Mindenképpen választ kellett kapnom erre a kérdésemre, ehhez pedig beszélnem kellett valamelyikükkel.

Első ránézésre Skywalker logikusabb választásnak tűnt, mint Blue, de jobban belegondolva már másképpen láttam a dolgokat. Bármi is hangzott el a fürdőben, egyedül Delilah tudja, hogy mennyire hajlandó együttműködni Cade-el. Még ha nem is mondott neki, lehet, hogy vívódik legbelül – és ebben az esetben egy kívülálló könnyedén a helyére billentheti a mérleget.

Mivel még nem bolondultam meg teljesen, hagytam neki egy kis időt lenyugodni. Az egyetlen olyan helyen közelítettem meg, ahol egy hozzá hasonló jól érezheti magát: a konyhában.

Delilah már három fejadagot is magába tömött a kedvenc húsaiból, amikor meglátott a szemközti ajtóban. Eleinte úgy tett, mintha észre sem vett volna, hátha elmegyek. Azonban egy alkarnyi comb elfogyasztása után lett a csontot és haraggal a szívében kezdett el farkasszemet nézni velem

– Zavarok? – tettem fel a költői kérdést.

– Tűnj el a szemem elől! – vágta rá Blue. Figyelmem kívül hagytam az elhangzottakat. Fogtam egy széket, és helyet foglaltam előtte az asztalnál.

– Jutottatok valamire Cade-el? – kérdeztem közömbösem. Nem érkezett felelet. – Igazán válaszolhatnál egy-két kérdésre, ha már megmentettem az életedet.

– Félreállítottál – vágta rá Blue. – Felesleges úgy beállítanod ezt az egészet, mintha hős lennél. Pontosan tudom, hogy *mi* vagy te.

– Ha csak egyen is közremködsz azok közül a missziók közül, amikben mi részt vettünk az elmúlt hónapokban, akkor már rég három méterrel lennél a föld alatt. Már ha bárki is fárad veled, hogy elföldeljen – magyaráztam. – Szóval, jutottatok valamire Cade-el? – Delilah nyelt egyet.

– Átnézi a jelentéseket, aztán meglátjuk, hogy mire jutunk velük – felelte.

– Köszönöm – mondtam halvány mosollyal az arcomon.

– Akár őt is megkérdezhetted volna – tette hozzá Blue.

– Lehet, de én ezt az utat találtam logikusabbnak – feleltem.

– Miért? Talán azt hiszed, hogy ha nemet mondok neki, te együttműködésre bírhatnál? Ennyire még te sem lehetsz sötét – szögezte le Delilah. – Ha fontos neked, hogy itt legyen Syn, akkor engem már végképp nem akarnál bántani, ezen a ponton pedig nincs semmi, amivel bármire is rá tudnál venni más úton. Te bocsánatot akarsz, nem információt.

– Hogy mondod? – vált szúróssá a tekintetem.

– Rengeteg időm volt gondolkozni odalent – válaszolta Blue. – Mint mondtam, pontosan tudom, hogy *mi* vagy te. Tudom, hogy azért tettél ki, mert át akartad állítani Cade-et a Sötét Oldalra. Ha sikerrel jártál volna, akkor sosem tértetek volna vissza. De kudarcot vallottál, sőt mi több, a sors úgy húzta, hogy a Jó Oldal felé kezdél közeledni, most pedig már tényleg bánod az alávaló tetteidet. Ezért mondtad el neki, hogy mit tettél és ezért érdekel téged Jariah sorsa.

– Többé már nem állok egyik oldalon sem – ráztam meg a fejem.

– Érdekel is engem – rántott vállat Delilah. – A lényeg az, hogy bebizonyítottad nekem, hogy változtál, de ezek után soha az életben nem leszek képes megbízni benned. A bocsánatomat pedig már most elfelejtheted. Bármennyire is kínozza a lelkedet, azzal a tudattal kell leélned az életed, hogy egy életre meggyűlölt téged az egyetlen személy, akit meg akartál menteni azok közül, akiket halálra ítéltél.

***

Sejtettem, hogy Blue sosem fog megbocsájtani nekem, mégis elkeserítettek az elhangzottak. Kevés vigaszt nyújtott az, hogy hamar Syn nyomára akadunk. Ő a mai napig sem adta fel a keresést, már ezerszer átnézte az állítólagos párbaj színterét és bejárta az ötven kilométeres körzetét. A hét négy napján ezen dolgozott, az utolsó napot pedig egy kintinban töltötte, ahol tovább emésztette a szövetségi küldetések alatt összeszedett pénzét. Mivel Zhellnap volt, kézenfekvőnek tűnt, hogy ebben a bizonyos "Hutt dzsungel"-ben keressük meg.

Sokat gondolkoztunk rajta, hogyan lehetne neki úgy előadni a helyzetet, hogy azt el is higgye, végül a legegyszerűbb megoldás mellett döntöttünk: Blue személyesen mondja meg neki. Ezzel nemcsak elkerültem egy igen kínos beszélgetést, de a kantine biztonsági rendszerének köszönhetően még betekintést is nyerhettem a helyzetbe.

A kamerán keresztül jól láttam Jariah-t, aki már a sokadik pohárnál tartott ezen a délelőtt. Felmerült bennem, hogy egy bizonyos szint felett már nem fogja elhinni, hogy tényleg Blue-val van dolga. De az élet egy pillanat alatt eloszlatta a kétségeimet: mert amikor a régi stílusához visszatérő zeltron belépett az ivóba, egyből kikerekedett Syn szeme.

– Hiányoztam? – húzta a szemöldökét Delilah.

– Blue... – tátotta a száját Jariah. – Azt hittem, hogy...

– Tudom, mindkettőnket átbaszott az a kurva – felelte a zeltron, miközben helyet foglalt a régi barátjával szemben.

– Én tudtam, hogy ő állt mögötte – szorította ökölbe a kezét Syn. – Megpróbáltam elmondani Cade-nek, de ő hátat fordított nekem. Azóta sem láttam őket.

– A kikötőben vannak, szereztek egy új barátot is – felelte Blue.

– Már velük vagy – állapította meg Jariah.

– Ennél egy kissé komplikáltabb a dolog – vakarta a fültövét Delilah. – Azután, hogy az a szuka lebaszott a hajóról a bolygó másik oldalán, kitalálta, hogy most tényleg megjavul és elmondta Cade-nek, hogy mit tett. Bár megromlott a viszonyuk, nem fordult el tőle teljesen, és amikor értem jöttem, még mindig az ő pártját fogta az enyém helyett. Kvázi választhattam, hogy ott maradok megdögleni, vagy lenyelem a méltóságom maradékát és visszajövök a hajóra, mint valami kis talpnyaló.

– Akkor miért akarsz visszamenni? – kérdezte Syn. Látta rajta, hogy nem akarja otthagyni Skywalkert.

– Mert, mint kiderült, az a szutyok a fejébe vette, hogy teljesen egyedül ölre fog menni Darth Triannal, és azt állítja, hogy ezután már nem fogunk hallani róla. Ha ez igaz, akkor már az új háziállata sem fogja sokáig szívni előlünk a levegőt. Amint már ő is elment, minden a régi lehet... Nem lesz ugyanaz, mert ezek után már semmi sem lesz ugyanolyan, de ennél semmi sem fog közelebb vinni minket a régi életünkhöz.

– Cade elárult minket – vágta rá Syn.

– Igen, pont akkora egy tuskó jedi, mint a többi – helyeselt Blue. – Annyira elvakította már az egója, hogy észre sem veszi, hogy mikor kezdenek el szórakozni az elméjével. Éppen ezért kell mellette lennünk, mert ha ez így megy tovább, akkor egyszer tényleg a Sötét Oldalon fog kikötni, vagy egy temetőben.

– Biztos vagy benne, hogy el fog tűnni az a tetű? – kérdezte Syn.

– Elég sietős volt a dögla ahhoz, hogy bocsánatot kérjen, szóval, igen, biztos vagyok benne – helyeselt Delilah.

– Mi van ezzel az új taggal? – tért rá Jariah.

– Elméletben a Rend rendelte Cade mellé, hogy ne legyen hiány a fénykardokból, de gyakorlatban csak Talon után jött. Ha a piros szuka megy, akkor ő is utána fog eredni. Csak hárman leszünk, mint a régi szép időkben.

Syn nem felelt. Jó emberismerőnek tartottam magam számon, de ezen a ponton még én sem tudtam megjósolni, hogy miként fog dönteni.

***

Megörültem neki, hogy visszajött Syn. Még ha Blue sosem lesz képes megbocsájtani nekem, helyrehoztam azt utolsó hibát, amit korigálni akartam az életemben. Most már magam mögött hagyhattam mindent, ami fontos nekem azért, hogy leszámoljak az utolsó nagy ellenfelemmel.

Noha a saját elmondásom szerint sem jediket, sem hajókat nem kértem a Szövetségtől, igényt tartottam egy olyan járműre, ami képes elvinni engem a bázisra – és talán még vissza is hozhat. A Szövetség örömmel megszabadult egy YT-2430-astól a győzelem nevében – amit nem sokkal azután parkoltak le a Mynock mellett, hogy Syn visszatért közénk.

Így eljött az ideje az életem utolsó búcsújának. Delilah és Syn Cade mellett várták, hogy végre felszálljak az új hajómra, amíg Adane megpróbált rávezetni arra, hogy jobban járok veled, mint nélküle.

– Túl veszélyes – ráztam meg a fejem.

– Egész életemben a része akartam lenni egy ilyen harcnak – folytatta Sateen. – Engedd meg, hogy segítsék! Nem fogod megbánni.

– Tudom, hogy hogy érzel, de én már megtanultam az élettől, hogy ezek a harcok mindig egy az egy ellen mennek – feleltem. – Ha Trian közelébe engedlek, még azelőtt meghalnál, hogy egy ujjal is hozzáérhetsz.

– Nem is az ujjammal akarnám megérinteni őt – vágta rá Adane.

– Nézd, hálás vagyok azért, amiért megmentetted az életemet. Tényleg rengeteget segítettél nekem ebben a rövid időben, de most már el kell, hogy váljanak az útjaink – sóhajtottam egyet. – Tudom, hogy nem sok vigasz, de ha túlélem a küzdelmet, sosem foglak elfelejteni téged.

– Keresni foglak, ameddig csak élek – sütötte le a szemét Sateen.

– Ha az Erő úgy akarja, még látni fogjuk egymást – mondtam, mire Adane belátta, hogy tényleg itt a vége. Visszalépett a többiekhez, akik még nem végeztek velem.

– Az Erő legyen veled – mondta Cade.

– Egy percre sem hagyott még el – feleltem, megengedve magamnak egy szelíd mosolyt. Egyből megszólalt Blue.

– Lehet, hogy nem vagy valami jó helyen a szívemben – mondta –, de remélem, hogy sikerrel fogsz járni.

– Úgy biza, rúgd szét a valagát! – vágta rá Syn.

– Úgy lesz – feleltem, aztán megindultam a rámpa felé.

– Kéz és lábtörést, úrnőm! – szólt utánam Adane. – Mármint nem rendesen... Csak úgy... Bár ha csak az lesz, akkor már szerencséd van... Szóval igen, kéz és lábtörést!

***

Miután felszálltam az Outrider kiköpött másával, már nem tudtam másra gondolni, mint a végkifejletre. Annyi tervezgetés, harc, vér és veríték után vajon hogyan fog véget érni Darth Talon története?

Ahogy beütöttem a műszerfalba a bázis koordinátáit, eszembe jutott, hogy felesleges ezen gondolkoznom. Hiszen már egyedül vagyok, így bármi is történjék, nem lesz senki, aki ítélkezzen feletten a tetteim végett. Nekem pedig csak az számít, hogy vége legyen. Így, vagy úgy, de véget kell érnie a kettőnk küzdelmének.

– Nem vagy egyedül – tette a vállamra a kezét Aayla.

– Azt hittem, már meghagyod bennem a hitet, hogy újra ép elméjű vagyok – fordultam hátra.

– Lehet, az vagy. Lehet, nem – rántott vállat Secura. – Az viszont biztos, hogy odaát pokoli döntések elé kell majd állnod, amelyekhez mindenképpen szükségem lesz a segítségemre.

– Mert eddig bármi jó is kisült abból, hogy te közbeléptél? – vágtam rá.

– A szívednek nem az számít, hogy mit teszel, hanem az, hogy mit szándékozol tenni – felelte Aayla. – Ebből a szempontból egyedülálló, mert nincs más hely a galaxisban, ahol a szándék dominálna a tett felett. Jó után haladsz, Micha, jedi létemre büszke vagyok rád. Ha ezen maradsz, akkor biztosan el fogod nyerni a méltó jutalmadat.

– Ami micsoda? – kérdeztem.

– Lelki béke – felelte, miközben meghúztam az indítókart. Kezdetét vette az utam a végállomás, a Ryloth felé...

***

Nincs sem jedi, sem sith, akinek ne kellene időnként demonstrálnia az erejét. Kagan tegnap már megmutatta, hogy méltó tanítványommá érett az évek során, de én a saját szememmel is látni akartam a harcmodorát.

Nem láttam semmi rendkívülit abban, hogy egyetlen személy egyedül elbírjon nyolc másikkal. Talon képes volt rá, akárcsak Saraai, sőt még Kriát sem lehetett valódi túlerő elé állítani, ám ő mégis kitűnt közülük. Még nem láttam ahhoz a kegyetlen és számító harcmodorhoz fogható, amit az ellenfeleivel szemben tanúsított. A Vaapad egy új, minden eddiginél hatékonyabb árnyát hozta el a háromágú fénykard tulajdonosa, aki egyetlen perc alatt megölhette volna az ellenfeleit, ha úgy akaja.

A tanítványom nem ejtett halálos sebet, de több helyen is megégette a támadóit. Amikor az utolsó sith is összogyott a trónszék előtt, ő a szemembe nézett, a talajhoz érintve a fénykard központi pengéjét.

– Eleget gyönyörködtél a szenvedésükben, mester? – kérdezte.

– Egyelőre – feleltem. – Mondhatnám, hogy büszke vagyok rád, de ezt akkor szokta mondani egy mester, ha a tanítványa jól alkalmazza a tanításait. Te a saját utadon indultál el, Kagan, amit én nem ismerhetek el, hiszen azzal hátat fordítanék a sajátomnak. Mindazonáltal tolerálom az általad választott ösvényt.

- Megtisztelő – felelte enyhe cinizmussal Kagan. – Most, hogy újra demonstráltam az erőmet, azt hiszem, jogom van választ kapni néhány kérdésre.
- Tedd fel őket, és megtudod – feleltem.
- Mi lesz a szerepem a közelgő viharban? – kérdezte.
- Nagy szereped lesz benne – feleltem. – Ismered a nagy Darth Sidious történetét?
- Hogyne ismerném – bólintott.
- Na, ahhoz semmi köze sincs.